

сѣчѣта. Тѣ престанаха да дишатъ. Нима бѣше по-добре тука да загинатъ вмѣсто въ кѣщи? Не! По-добре да не правѣха тоя суетѣнъ опитъ — да бѣгатъ отъ сѣдбата си! По-добре да си стоеха дома! — Тая мисль зловещо се носѣше въ съзнанието на бѣжанцитѣ и ги парѣше като огнь. Всѣки изминалъ мигъ имъ се струваше цѣла вѣчностъ. Всѣки мигъ очакваха ятагана да зазвънти надъ главитѣ имъ и да почне да сѣче жива човѣшка плѣтъ. Само преди нѣколко месеца на това мѣсто златни ниви зрѣеха, вълнуваха се и чакаха весели жетвари. Тѣ не закѣснѣха. Скоро натрупаха едрозърнести снопи на голѣми купни. А сега това мѣсто щѣше да се превърне на човѣшка салхана. Кървави човѣшки меса щѣха да го настелятъ. Потоци кървави щѣха да обагрятъ снѣга. Кога дойде друго лѣто, бѣли човѣшки кости щѣха да напомнятъ страшната повесть за мѣченишкия край на бѣжанцитѣ. Тукъ-тамѣ алена ружа тѣжно щѣше да подсѣща случаенъ пѣтникъ — зашо тая пролѣтъ никой тука не е оралъ и сѣялъ . . .

Но Калаасъ Селимъ за щастие не излѣзе толкова кървожаденъ, колкото го мислѣха бѣжанцитѣ. И не се сбѣднаха ужаснитѣ очаквания. Едва когато далече отмина тая случка, брѣстовчани можеха ясно да схванатъ всичко и да благодарятъ на Бога, че не бѣше другъ нѣкой вмѣсто Калаасъ Селимъ.

Той имаше много съображения и причини да постѣпи така, както ще видимъ по-после. На Селимовата тактичностъ и разсѣдливостъ се дължи, дето башибозука не успѣ да оплячкоса цѣлото Брѣстово. Когато разбиваха нашата порта, когато чакахме да навлѣзатъ у насъ, на пѣтя се случи нѣщо нечакано нито за насъ, нито за башибозука: ненадейно Калаасъ Селимъ пристигна въ градеца съ много войска и спрѣ вилненията на разбѣснѣлата сганъ, като я прогони.

— Станете, гяури, и ме погледнете въ очи! — гордо извика Селимъ на бѣжанцитѣ.

Всички въ мигъ се дигнаха и плахо го загледаха, като незнаеха, защо се още маятъ турцитѣ.